

Klistret stads uden effekt

Vores formand virker skræmmende målrettet, når hun fra talerstolen, iført sit skriggrønne tørklæde, tordner sine budskaber ud. Fra bagerste række i kongressalen, hvor jeg sad, kunne jeg ikke se, om hun var iført sine zebrastribede støvletter, men jeg tror det, for der var noget vildskab over hende.

Hun havde inviteret vores lille sundhedsminister, og det var planen, at han skulle sidde på første række og få vindblæst sin ellers nydelige frisure med hendes budskaber.

Formandens plan var dog kikset på et punkt, for ministeren havde ikke indfundet sig.

Jeg tror, at han stod ude i forhallen og røg sig mod til, for da han hørte formandens højroastede stemme proklamere "nu skulle jeg have fortalt sundhedsministeren lidt om sundhedspolitik," havde han ikke længere noget valg, han måtte skodde smøgen og træde frem i lyset. Han kom nærmest listende ind med sine embedsmænd lige i hælene.

Efter formandens lektion var det sundhedsministerens tur.

Da han begyndte at snakke om sammenhæng i sundhedsvæsenet, kunne jeg ikke længere koncentrere mig om min kryds og tværs. "Der skal mere kit til," proklamerede han.

Jeg fik lyst til at rejse mig op og råbe, at de sindslidende ikke har brug for hverken kit, plasticpadding, tyggegummi, elastikker, hæfteklammer eller strømpeholdere, de har brug for én individuel plan.

Da jeg ikke havde taleret på kongressen, besluttede jeg at skrive et brev til ham, som han kunne læse på vej hjem i sin ministerbil.

"Kære sundhedsminister.

Du plejer at tale højt om borgeren i centrum og brugerindflydelse. Hvis disse ord skal være andet end tomme paroler, så må du stoppe med at tale om gammeldags vindueskit i en tid, hvor vi burde være gået over til moderne gummilister og termoruder. Nu har vi i årevis bygget sundhedsvæsenet op efter de professionelles behov, nu må det være tid til at tage udgangspunkt i brugernes behov.

Jeg kender en sindslidende, som er blevet udstyret med fem forskellige planer. En behandlingsplan på hospitalet, en anden i distriktspsykiatrien, en handleplan i socialforvaltningen og en mere i sit botilbud. Som en ekstra bonus fik hun også lige en udskrivningsplan oven i hatten. Hvordan kan det undre nogen, at den sindslidende ikke kan overskue eller tage ejerskab til alle disse planer?

Hvis du tror, at det er kit, der skal binde disse planer sammen, så kommer du til at bruge mange penge på det klistrede stads, uden at det får nogen effekt."

De professionelle er nødt til at acceptere, at den sindslidende kun har én plan, og at deres indsats skal indpasses i og efter denne. Det kræver, at vi erkender og respekterer hinandens faglighed, og det er her, filmen ofte knækker.

Søren fik det i sidste uge psykisk dårligt og blev fulgt af sin kontaktperson til den psykiatriske afdeling. Kontaktpersonen mente, at krisen skyldtes stress på grund af svære ting i privatlivet, mens lægen troede, at Søren manglede medicin. Jeg ved ikke, hvad Søren mente, men jeg ved, at kontaktpersonens og lægens planer var meget forskellige, og at de ikke spillede sammen.

Da jeg kikkede op, så jeg, at ministeren allerede var på vej ud af kongressalen. Jeg var langt fra færdig med mit brev, men løb alligevel efter ham med de få linjer.

Hans embedsmænd lignede nu mere bodyguards, og sundhedsministeren var allerede forsvundet i en røgsky fra sin cigaret.

På vej tilbage til min kryds og tværs kunne jeg se, at formanden igen havde indtaget talerstolen og salen. Jeg kunne mærke misundelsen over, hvor let og målrettet hun får sine synspunkter ud.

Jeg tror, at jeg i morgen vil prøve at købe et par zebrastribede støvletter.